

RIKSADVOKATEN

Justis- og beredskapsdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

Deres referanse:

Vår referanse:

Dato:

24/6013 JSLA

24/2410 - 11 / PEO009

22.11.2024

Høring – arbeidsgrupperapport om sivilrettslig inndragning av utbytte fra straffbare handlinger

1. Innledning

Det vises til Justis- og beredskapsdepartementets høringsbrev 20. september 2024 vedlagt arbeidsgrupperapport av samme dato med forslag til regler om sivilrettslig inndragning.

Et effektivt inndragningsinstitutt er en nødvendig forutsetning for å realisere den kriminalpolitiske målsettingen om at straffbare handlinger ikke skal lønne seg. Det har i sentrale styringsdokumenter over en årrekke vært fremhevet at for å bekjempe den grove profittmotiverte kriminaliteten, må utbyttet inndras. Til tross for det, har resultatene over tid vært for svake. Hovedproblemet er antakelig ikke rekkevidden av inndragningshjemlene, men hvilken prioritet og oppmerksomhet inndragning gis i etterforskningen og den påtalemessige behandlingen, samt ressursknapphet og manglende kompetanse om inndragningsreglene og pengesporetterforskning.

Det er likevel ikke tvil om at det vil være en styrking av inndragningsinstituttet å innføre en ordning med sivilrettslig inndragning slik arbeidsgruppen foreslår, der det – i motsetning til for utbytteinndragning etter straffeloven § 67 – ikke stilles vilkår om at et utbytte kan føres tilbake til et *konkret* straffbart forhold, og hvor det gjelder et *lempeligere krav til bevis* for at det foreligger et utbytte enn det som følger av det strafferettslige beviskravet. Dette vil blant annet gjøre det enklere å inndra utbytte fra profesjonelle kriminelle som innretter seg på måter som gjør at de unngår mistanke mot seg selv, og gjennom kompliserte strukturerer tilslører eierforhold og formuesgoders opprinnelse. Tilsvarende ordninger innføres i stadig flere land Norge har strafferettslig samarbeid med, og blant annet Sverige og Tyskland har nå regler om sivilrettslig inndragning som langt på vei svarer til arbeidsgruppens forslag.

Ved utredning av hvordan et slikt rettsinstitutt kan innføres i norsk rett, burde man etter riksadvokatens syn vurdert om den samme målsettingen kan oppnås ved å gjøre endringer i vilkårene for utbytteinndragning etter straffeloven § 67. Det lå utenfor arbeidsgruppens mandat å ta stilling til dette. Riksadvokaten har likevel ikke avgjørende innvendinger til den løsningen arbeidsgruppen foreslår.

2. Valg av modell – sivilprosessuelt eller straffeprosessuelt spor?

Etter arbeidsgruppens forslag kan sivilrettslig inndragning skje av formuesgoder som anses å være utbytte fra straffbare handlinger, uten at dette knyttes til et konkret straffbart forhold eller innebærer en konstatering av straffansvar. Dette skiller rettsinstituttet prinsipielt sett fra de alminnelige reglene om utbytteinndragning, og kunne tilsa at regelverket forvaltes utenfor de etablerte systemer for strafferettslig inndragning slik professor Jon-Petter Rui foreslo i sin utredning fra 2015.

Dersom en slik ordning skal innføres innenfor en strafferettslig modell, må behandlingen rammes inn på en slik måte at den prosessuelt sett er, og reelt sett fremstår som, atskilt fra ordinær etterforskning. Sentralt i så måte er at sivilrettslig inndragning bør være subsidiær til straffeforfølgning, og ikke kunne pågå parallelt med en straffeforfølgning med utspring i det samme faktiske forhold. Etter riksadvokatens syn ivaretar arbeidsgruppens forslag disse grunnleggende utgangspunktene, og riksadvokaten kan i hovedsak tiltre arbeidsgruppens drøftelse av modellvalg i rapporten kapittel 7.

Innføring av en sivilrettslig modell, der behandlingen av inndragningskravet frikobles helt fra politiet og påtalemyndigheten, forutsetter at det opprettes et nytt administrativt organ med de administrative og økonomiske konsekvensene det innebærer, og det er grunn til å anta en slik ordning ikke vil kunne komme på plass med det første. Behovet for en styrking av inndragningsinstituttet tilsier da at en plasserer regler om sivilrettslig inndragning innenfor det eksisterende systemet i straffeprosessloven med nødvendige regelmessige justeringer. Betegnelsen "selvstendig inndragning" synes i så fall å være treffende. Dersom departementet skulle mene at en forvaltningsrettslig modell har de beste grunner for seg, kreves en nærmere utredning enn det som er gjort av arbeidsgruppen, bl.a. med tanke på forholdet til politiets straffesaksbehandling.

3. Forholdet mellom sak om selvstendig inndragning og straffesak

3.1 Iverksettelse av etterforskning med sikte på selvstendig inndragning

Arbeidsgruppen foreslår at det nedfelles i straffeprosessloven § 224 første ledd at det kan iverksettes etterforskning med sikte på selvstendig inndragning.

Slik riksadvokaten ser det, vil en sak om selvstendig inndragning måtte anses som straffeprosessuell etterforskning. Riktignok er formålet ikke å avklare om det er grunnlag for straffeforfølgning, men bevisstemaet er om det foreligger et utbytte som skriver seg fra straffbare handlinger. Å regulere iverksettelse av sak om selvstendig inndragning særskilt i § 224 første ledd, er det derfor ikke grunn til. At formålet med en etterforskning kan være å avgjøre om det kan foretas selvstendig inndragning, vil fremgå av arbeidsgruppens tilføyelse i straffeprosessloven § 226 første ledd bokstav a.

3.1 Subsidiaritet

Arbeidsgruppen tar utgangspunkt i at selvstendig inndragning som hovedregel bør være subsidiær til straffeforfølgning og strafferettslig inndragning, se utredningen pkt. 9.1.2. Det er riksadvokaten enig i. For å sikre at straffeforfølgning av lovbrudd ikke nedprioriteres til fordel

for sivile inndragningskrav med lempeligere vilkår, foreslår arbeidsgruppen et nytt annet punktum i straffeloven § 66 med slik ordlyd:

"Straffelovgivningens formål realiseres best gjennom inndragning i tilknytning til strafforfølgning av lovbrudd."

Riksadvokaten slutter seg til arbeidsgruppens prinsipielle utgangspunkt, men mener at spørsmålet om "subsidiaritet" må løses på annen måte. En avgjørelse om å unnlate straffeforfølgning må forankres i de unntak som gjelder fra straffeforfølgningsplikten etter straffeprosessloven § 62a, herunder begrensningene i etterforskningsplikten etter straffeprosessloven § 224. Paragraf 224 første ledd gir adskillig rom for skjønn. I annet ledd annet punktum er riksadvokaten gitt hjemmel til å gi retningslinjer om den nærmere gjennomføringen av etterforskningen og om begrensninger i etterforskningsplikten. Slike fremgår av riksadvokatens rundskriv RA-1999-3 punkt III/1, der det heter:

«Uttrykket "foretas" må tolkes antitetisk; etterforskning kan ikke settes i verk med mindre det er rimelig grunn til det. På den annen side står påtalemyndigheten relativt fritt; den har ikke plikt til å sette i gang etterforskning i alle tilfeller det er rettslig adgang til det. Det er for eksempel anledning til å unnlate å sette i verk etterforskning i enkelte saker ut fra ressursprioritering eller av andre saklige grunner. Det kan også på dette stadium utøves et skjønn innenfor rammen av det opportunitetsprinsipp som gjelder i norsk straffeprosess.»

Ved innføringen av regler om selvstendig inndragning er det antakelig behov for nærmere direktiver eller retningslinjer fra riksadvokaten. I den forbindelse er det naturlig å behandle spørsmålet om i hvilke tilfeller det kan iverksettes etterforskning med sikte på selvstendig inndragning istedenfor straffesak. Noen ytterligere lovregulering av dette antas det ikke å være behov for.

3.2 Skifte av spor mellom straffeforfølgning og selvstendig inndragning

Et sentralt spørsmål er i hvilken utstrekning det skal være adgang til å "skifte spor" fra strafferettslig etterforskning til etterforskning med sikte på selvstendig inndragning, og omvendt. Som arbeidsgruppen peker på i rapporten s. 175, ligger det forutsetningsvis i vilkårene for selvstendig inndragning at det bør være mulig å reise sak om dette etter at det foretatt etterforskning med sikte på straffeforfølgning. Det er nettopp tilfellene der en straffesak henlegges eller ender med frifinnelse fordi beviskravet ikke er oppfylt, at selvstendig inndragning har sitt primære nedslagsfelt. Etter arbeidsgruppens syn bør "sporskifte" som hovedregel også kunne skje motsatt vei. Også dette er riksadvokaten enig i. Men arbeidsgruppen mener dette ikke bør gjelde unntaksfritt.

I nytt femte ledd i straffeprosessloven § 224 foreslår arbeidsgruppen nedfelt et unntak som går ut på at det som hovedregel ikke skal være adgang til å innlede straffeforfølgning for overtredelse av straffeloven §§ 332 eller 337 (heleri eller hvitvasking) dersom det har vært igangsatt etterforskning med sikte på selvstendig inndragning på grunnlag av "det samme

faktiske forholdet". Straffeforfølgning skal likevel være tillatt dersom "hensynet til straffens formål med tyngde taler for det". Forslaget er begrunnet slik i rapporten s. 176:

"Forslaget [til reglene om selvstendig inndragning] bygger på at etterforskning med sikte på selvstendig inndragning skal være noe kvalitativt annet enn etterforskning med sikte på straffeforfølgning. En konsekvens av dette er at den prosessuelle statusen til involverte personer vil være annerledes enn i en ordinær straffesak. Etter forslaget skal vedkommende ikke nødvendigvis ha de samme prosessuelle rettighetene som en siktet, slik som for eksempel rett til helt å nekte å forklare seg og rett til forsvarer. Det er uheldig dersom reglene åpner for at man kan omgå siktedes rettigheter ved å kategorisere en etterforskning som selvstendig inndragning, for deretter å «skifte spor» og bruke de innhentede bevisene overfor involverte personer som ikke var klar over at de kunne risikere straff. Dette gjelder ikke minst dersom den senere tiltalen gjelder heleri eller hvitvasking av det aktuelle formuesgodet, som objektivt sett vil ha samme grunnlag som et krav om selvstendig inndragning."

Riksadvokaten ser de prinsipielle hensynene arbeidsgruppen her trekker frem, men er skeptisk til å gjøre et så vidtgående innhogg i straffeforfølgningsplikten. Det er vanskelig å overskue hvilke utslag en slik begrensning vil ha, og en sikkerhetsventil når "hensynet til straffens formål med tyngde taler for [straffeforfølgning]" fremstår som et for skjønnsmessig og lite egnet avgrensningskriterium. En rekke høringsinstanser går imot forslaget. Vi viser bl.a. til høringsuttalelsen fra Hordaland, Sogn og Fjordane statsadvokatembeter, der det fremgår:

"Under hensyn til de prosessrettigheter som etter forslaget vil gjelde i en etterforskning med formål om selvstendig inndragning er det vanskelig å se tungtveiende rettssikkerhetsmessige hensyn for en slik begrensning. Som foreslått skal en eier/rettighetshaver/vitne gis ordinære vitnerettigheter etter straffeprosessloven § 123, som også inneholder opplysning om selvinkrimineringsvernet. Situasjonen synes som arbeidsgruppen påpeker å ha en rekke likhetstrekk med situasjonen der det endres status for en person fra vitne til mistenkt under en ordinær straffeforfølgning, hvilket - utenom misbrukstilfellene - i seg selv ikke vil medføre noen begrensninger i å anvende tidligere innhentede bevis fra vedkommende mot denne. Som det fremkommer av arbeidsgruppeforslaget vil en eier/rettighetshaver dessuten normalt ha rett til blant annet dokumentinnsyn og rett til advokatbistand, selv om de prosessuelle rettighetene ikke går like langt som hos siktet/mistenkte. Det fremkommer også av arbeidsgruppeforslaget at selvinkrimineringsvernet ikke anses å være til hinder for et senere sporskifte. Det er heller ikke slik at adgangen til å benytte tvangsmidler er vesentlig større under etterforskning opp mot selvstendig inndragning."

Riksadvokaten slutter seg til dette. Vi er videre enig med Kripos, som i sin høringsuttalelse skriver:

"Dersom det skulle vise seg at opplysninger av betydning for avgjørelsen av straffesaken er innhentet i et forutgående selvstendige inndragningsspor på en måte

som strider mot regler eller prinsipper under etterforsking for straffeforfølgning, bør dette i så fall behandles som et bevisavskjæringsspørsmål i straffeforfølgningen."

Dersom forslaget likevel følges opp, er det antakelig hensiktsmessig med nokså detaljerte retningslinjer i forarbeidene om rekkevidden av bestemmelsen, herunder hva som ligger i unntaket "når hensynet til straffens formål med tyngde taler for det". Strengt tatt vil straffens formål med tyngde tale for strafferettslig forfølgning av ethvert straffbart forhold av et visst alvor – og etterforsking med sikte på selvstendig inndragning er neppe aktuelt i bagatellmessige saker. Regelens rekkevidde er meget knapt behandlet av arbeidsgruppen.

4. De materielle vilkårene for selvstendig inndragning

Hjemmelen for selvstendig inndragning foreslås inntatt i ny straffeloven § 68a. Grunnvilkårene fremgår av første ledd første punktum:

"Selvstendig inndragning kan foretas av formuesgode som [klart] mest sannsynlig er utbytte av straffbare handlinger."

Riksadvokaten slutter seg til at inndragning skal kunne foretas i formuesgode som er utbytte av straffbare handlinger uten at det er nødvendig å knytte formuesgodet til en konkret straffbar handling.

Arbeidsgruppen er delt i synet på hvilket krav som skal stilles til bevis for at et utbytte skriver seg fra straffbare handlinger – alminnelig sannsynlighetsovervekt, som professor Jon-Petter Rui foreslo i sin utredning fra 2015, eller klar sannsynlighetsovervekt – se rapporten pkt. 9.2.1.

Effektivitetshensyn taler for at det ikke stilles et kvalifisert krav. Legges listen høyere, er det fare for at hjemmelen får begrenset praktisk betydning. Forslaget til saksbehandlingsregler inneholder dessuten, som bl.a. Økokrim har pekt på i sin høringsuttalelse, mekanismer som bidrar til å redusere risikoen for uriktige avgjørelser, herunder ved at påtalemyndigheten har bevisbyrden, og at både eieren av formuesgodet og domstolen kan be om supplerende etterforskingsskritt. Hvordan avveiningen av effektivitetshensyn og hensynet til rettssikkerhet skal foretas, blir et politisk spørsmål.

Arbeidsgruppen foreslår å lovfeste i inndragningshjemmelen enkelte bevismomenter som typisk vil være relevant ved den konkrete vurderingen av om det foreligger utbytte fra straffbare handlinger. Forslaget til § 68a første ledd annet punktum lyder:

"Ved vurderingen av om vilkåret er oppfylt, skal det blant annet legges vekt på omstendighetene rundt funnet av formuesgodet, mangelfull dokumentasjon eller uklarhet om opphavet til, finansieringen av eller anskaffelsen av formuesgodet, om formuesgodet er registrert på en annen enn den som fremstår som den reelle eieren og om formuesgodets verdi står i et klart misforhold til eierens øvrige økonomiske forhold."

Forslaget omtales slik i rapporten s. 161:

"Etter arbeidsgruppens syn kan det være hensiktsmessig å lovfeste visse momenter som typisk vil være sentrale i vurderingen av om et formuesgode utgjør utbytte. Dette vil gi veiledning for brukerne av loven og legge til rette for en ensartet praksis. Momentene som er nevnt i lovforslaget omfatter omstendighetene rundt funnet av formuesgodet, om det er mangelfull dokumentasjon eller uklarhet om opphavet til, finansieringen av eller anskaffelsen av formuesgodet, om formuesgodet er registrert på en annen enn den som fremstår som den reelle eieren, og om formuesgodets verdi står i et klart misforhold til eierens øvrige økonomiske forhold. Dersom noen av disse momentene er til stede, vil det kunne tale for at formuesgodet utgjør utbytte. I slike situasjoner kan det etter omstendighetene også være rimelig å forvente at eieren i noen grad kan underbygge at formuesgodet likevel er lovlig ervervet. Om formuesgodet skal anses å utgjøre utbytte, må imidlertid bero på en konkret helhetsvurdering av alle omstendighetene i saken. Vektingen av de ulike omstendighetene bør som ellers overlates til rettens frie bevisvurdering."

Riksadvokaten ser at retningslinjer for bevisvurderingen kan ha pedagogiske grunner for seg, ettersom bevistemaet ikke er om utbytte skriver seg fra en konkret straffbar handling. Vi har ikke sterke synspunkter til om slike retningslinjer bør inntas i loven eller behandles i forarbeidene.

Arbeidsgruppen foreslår å regulere sammenblandingstilfellene i § 68a annet ledd tredje punktum, slik:

"Er utbytte blandet sammen med formuesgoder som er fremskaffet på lovlig måte, skal verdiene i sin helhet anses som utbytte hvis ikke eieren sannsynliggjør hvilken andel som er ervervet på lovlig måte."

Riksadvokaten slutter seg til forslaget. Tilsvarende bestemmelse finnes ikke i straffeloven § 67 om utbytteinndragning, men det er forutsatt i forarbeidene at en forholdsmessig andel likevel kan inndras i sammenblandingstilfellene, jf. Ot.prp. nr. 8 (1998–1999) s. 24. Det kan vurderes om en tilsvarende bestemmelse som arbeidsgruppen foreslår, også bør inntas i straffeloven § 67. Dette er, etter det riksadvokaten kan se, ikke vurdert av arbeidsgruppen.

5. Fakultativ eller obligatorisk selvstendig inndragning?

Arbeidsgruppen har foreslått at selvstendig inndragning gjøres fakultativt, og at det i tillegg inntas en bestemmelse i forslaget til straffeloven § 68a siste ledd om at inndragning ikke skal foretas i den grad det vil være "klart urimelig". Som begrunnelse for å ikke gjøre selvstendig inndragning obligatorisk, har arbeidsgruppen i rapporten s. 146 vist til at en fakultativ adgang harmonerer best med at selvstendig inndragning skal være subsidiært til strafferettslig inndragning. Sikkerhetsventilen "klart urimelig" er begrunnet i at domstolen bør ha adgang til å redusere inndragningskravet.

Om kan-skjønn heter det i rapporten s. 146:

"Hvorvidt det foretas selvstendig inndragning, vil [...] bero på omstendighetene i den konkrete saken. Arbeidsgruppen understreker imidlertid at dersom det ikke foretas straffeforfølgning, men det er grunnlag for selvstendig inndragning, bør det klare utgangspunktet være at inndragning skjer."

Arbeidsgruppen har ikke gitt noen nærmere retningslinjer om hvordan en slik fakultativ adgang skal praktiseres, herunder hvilke faktiske omstendigheter som er relevant for vurderingen.

Etter riksadvokatens syn bør inndragning være obligatorisk i kombinasjon med en urimelighetsklausul etter mønster av straffeloven § 67 første ledd annet punktum. Når det er reist sak om selvstendig inndragning, og retten kommer til at vilkårene er oppfylt, har riksadvokaten vanskelig for å se at det skal være rom for en konkret vurdering av om inndragning bør skje, bortsett fra en adgang til lemping hvor inndragning vil være "klart urimelig". Prinsippet om subsidiaritet knytter seg til valget mellom å iverksette ordinær etterforskning eller etterforskning med sikte på selvstendig inndragning, og er – slik riksadvokaten ser det – ikke et argument for at det skal bero på et skjønn om krav om selvstendig inndragning som er brakt inn for retten, skal tas til følge eller ei.

6. Bør det være adgang til verdiinndragning?

Arbeidsgruppens flertall har foreslått at selvstendig inndragning som hovedregel bør skje som gjenstandsinndragning. Forslaget til § 68a tredje ledd lyder:

"Hvis [sterke grunner] [hensynet til eieren eller andre med styrke] taler for det, kan verdien av formuesgodet inndras i stedet for formuesgodet. Ved slik verdiinndragning kan det bestemmes at formuesgodet hefter til sikkerhet for inndragningsbeløpet."

Etter det riksadvokaten forstår, mener arbeidsgruppens flertall at verdiinndragning skal forbeholdes tilfellene der hensynet til berørte tilsier det.

Riksadvokaten er enig i at hovedregelen bør være gjenstandsinndragning. Som fremholdt av arbeidsgruppen på s. 165 i rapporten, er selvstendig inndragning "ment å flytte fokuset fra handlinger begått av enkeltpersoner og til formuesgodet som sådan", og det er av den grunn naturlig at inndragningen normalt skjer av selve formuesgodet.

Etter riksadvokatens syn bør det i unntakstilfeller være adgang til verdiinndragning når man kan identifisere et utbytte, men dette av ulike grunner er vanskelig eller umulig å få tak i, slik det er etter de nylig vedtatte svenske reglene. I særmerknaden fra arbeidsgruppens mindretall i rapporten pkt. 15.3 og i flere høringsuttalelser (herunder fra Kripos, Oslo politidistrikt og Innlandet politidistrikt) er det gitt eksempler på situasjoner hvor det vil være uheldig om verdiinndragning er utelukket i slike tilfeller.

7. Særskilte saksbehandlingsregler

Arbeidsgruppen har foreslått et nytt kapittel 28 i straffeprosessloven syvende del med saksbehandlingsregler som tilpasser prosessen til at saken ikke gjelder illeggelse av reaksjon overfor noen enkeltperson, men dreier seg om inndragning av et formuesgode som anses å

være utbytte fra straffbare handlinger. Det foreslås en forenklet saksbehandling og særskilte regler om hvem kravet skal rettes mot, partsrettigheter, forklaringsplikt, bruk av tvangsmidler, innsyn mv.

Arbeidsgruppen ser ut til å ha identifisert behovet for tilpasninger i prosessreglene, og forslagene fremstår fornuftige. Som Økokrim skriver i sin høringsuttalelse, synes forslagene å balansere det praktiske behovet for en enklere og effektiv prosess med hensynet til de involvertes rettssikkerhet.

Riksadvokaten har ikke foretatt en fullstendig språklig og lovteknisk vurdering av forslagene til nye bestemmelser, herunder med tanke på om begrepsbruken på alle punkter er i samsvar med de alminnelige reglene om inndragning i straffeloven. Her nøyer vi oss med å peke på at formuleringen "den som ut fra omstendighetene fremstår som den sannsynlige eieren av formuesgodet" i forslaget til ny § 405 første ledd om hvem kravet skal rettes mot, avviker fra språkbruken i straffeloven § 74 og straffeprosessloven § 214b, uten at det synes å være begrunnet i rapporten.

Flere høringsinstanser har betenkeligheter med å innføre et nytt prosessuelt spor med særskilte saksbehandlingsregler som påtalejurister og etterforskere må forholde seg til i tillegg til de alminnelige inndragningsreglene, og de utfordringer med sporvalg det vil medføre. Riksadvokaten har forståelse for dette, men særtrekkene ved selvstendig inndragning og den prinsipielle forskjellen fra straffeforfølging gjør regelendringer nødvendig. Det vil være naturlig at riksadvokaten, i samarbeid med Økokrim, gir nærmere direktiver som praktiseringen av reglene, herunder om spørsmål som knytter seg til forholdet mellom straffeforfølging og etterforskning med sikte på selvstendig inndragning, slik en også tidligere i høringsuttalelsen har gitt uttrykk for.

8. Mindretallets forslag – spørsmålet om det er behov for nærmere utredning

Mindretallet, statsadvokat Peter A. Johansen, har foreslått en alternativ inndragningshjemmel, som på sentrale punkter skiller seg fra flertallets forslag, herunder ved at bevisbyrden på nærmere vilkår legges hos den kravet rettes mot, se rapporten kap. 15. Det fremgår der at det ikke har vært tid for arbeidsgruppen til å diskutere forslaget nærmere, og at det derfor ble forfattet som en dissens. Flere høringsinstanser har fremholdt at arbeidsgruppen bør gis et tilleggsmandat for å se nærmere på dette.

Etter riksadvokatens syn er det ikke optimalt for det videre lovarbeidet at mindretallets forslag ikke er drøftet i arbeidsgruppen. Forslaget reiser spørsmål som ikke er behandlet i rapporten for øvrig, og det hadde vært en fordel om gruppen gis anledning til å drøfte dette slik at avgjørelsesgrunnlaget skal bli så godt som mulig. Synspunktene som har kommet frem i høringsrunden, tilsier også at det er behov for dette.

Riksadvokaten antar at et eventuelt tilleggsmandat, avgrenset til å vurdere forslaget fra mindretallet, ikke betyr at lovarbeidet for øvrig må stilles på vent. De prinsipielle spørsmålene om hvilken modell for sivilrettslig inndragning som bør velges, forholdet til straffeforfølging

og behandlingen av krav om sivilrettslig inndragning mv. gir rapporten og høringsrunden et forsvarlig grunnlag for å ta stilling til.

Riksadvokaten tilrår at arbeidsgruppen gis et tilleggsmandat avgrenset til å vurdere mindretallets forslag til inndragningshjemmel.

9. Inndragningsenhet ved Økokrim – tverretatlig samarbeid og informasjonsdeling

Riksadvokaten slutter seg til forslaget om å opprette en selvstendig inndragningsenhet ved Økokrim. I tillegg til arbeidsgruppens begrunnelse for forslaget, viser vi til Økokrims høringsuttalelse om dette spørsmålet.

Vi slutter oss også til Økokrims gode og viktige understrekninger av behovet for tverretatlig samarbeid og informasjonsdeling.

Torunn Salomonsen Holmberg
ass. riksadvokat

Per Eirik Vigmostad-Olsen
førstestatsadvokat

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen signatur